

ЗАТВЕРДЖУЮ

Ректор

**Національного університету
«Одеська юридична академія»**

Олег ТОДОЩАК

06 2026 року

ВИСНОВОК

Національного університету «Одеська юридична академія» щодо дисертації Негари Олени Віталіївни на тему «Антикорупційна суб'єктність надавачів публічних послуг: теоретико-правова характеристика», поданої на здобуття ступеня доктора філософії в галузі знань 08 «Право» за спеціальністю 081 «Право» (тематика затверджено Вченою радою Національного університету «Одеська юридична академія» 26.09.2022 р., протокол № 2)

Витяг

**з протоколу засідання кафедри адміністративістики
Національного університету «Одеська юридична академія»
№ 7 від 15.06.2026 р.**

ПРИСУТНІ:

Члени кафедри: д.ю.н., професор С.В. Ківалов (zoom), д.ю.н., проф. Л.Р. Біла-Тіунова (науковий керівник), д.ю.н., доцент Г.М. Саригаєва (zoom), д.ю.н., проф. О.П. Федотов, к.ю.н., доц. Т.І. Білоус-Осін (zoom), к.ю.н., доцент А.Ю. Осадчий, к.ю.н., доцент М.І. Сідор, к.ю.н., доцент А.В. Стрельников, к.ю.н., доцент О.В. Закаленко, к.ю.н., доцент Ю.С. Даниленко-Негара, к.ю.н., доцент Є.І. Фролова, к.ю.н., доцент О.Є. Панфілов, аспірантка кафедри О.В. Негара, лаборант кафедри А. Турміло. Запрошені аспіранти кафедри: І. Піть, А. Бевзюк, Н. Назарчук.

Головуюча – к.ю.н., доцент Д.А. Козачук.

Науковий керівник – д.ю.н., професор Л.Р. Біла-Тіунова (в.о. завідувачки кафедри адміністративістики).

З присутніх: 3 доктори юридичних наук (окрім наукового керівника) та 8 кандидатів юридичних наук – фахівці за профілем поданої на розгляд дисертації.

ПОРЯДОК ДЕННИЙ:

Обговорення дисертаційного дослідження О.В. Негари на тему «Антикорупційна суб'єктність надавачів публічних послуг: теоретико-правова характеристика», поданого на здобуття ступеня вищої освіти доктора філософії

за спеціальністю 081 «Право» щодо рекомендації до публічного захисту дисертації у разовій спеціалізованій вченій раді.

СЛУХАЛИ:

Доповідь здобувачки ступеня вищої освіти доктора філософії О.В. Негари на тему «Антикорупційна суб'єктність надавачів публічних послуг: теоретико-правова характеристика», поданої на здобуття вищої освіти доктора філософії за спеціальністю 081 «Право».

О.В. Негара обґрунтувала актуальність обраної теми дослідження, визначила мету, завдання та методологічну базу дисертації, охарактеризувала її об'єкт та предмет, а також виклала основні наукові положення і висновки, що засвідчують новизну одержаних результатів та виносяться на захист. Додатково було окреслено практичне значення одержаних результатів дисертаційного дослідження та сформульовано пропозиції щодо основних напрямків удосконалення чинного законодавства щодо антикорупційної суб'єктності надавачів публічних послуг, проінформовано про апробацію та впровадження результатів дослідження.

Обґрунтовуючи вибір теми дисертаційного дослідження О.В. Негара зазначила, що сучасний етап розвитку української державності характеризується глибокими трансформаційними процесами, спрямованими на утвердження принципів верховенства права, демократичного врядування, відкритості та підзвітності суб'єктів владних повноважень та осіб, долучених до реалізації публічної влади. Одним із ключових викликів, що супроводжує ці процеси, залишається корупція як системне соціально-правове явище, що підриває ефективність діяльності державного апарату, нівелює довіру громадян до інститутів влади та створює загрози національній безпеці. У цьому контексті особливого значення набуває формування та реалізація комплексної державної антикорупційної політики, яка передбачає не лише притягнення до відповідальності за вчинення корупційних правопорушень, але й створення ефективних механізмів запобігання появі корупційних проявів. Прийняття у 2014 р. Закону «Про запобігання корупції» стало визначальним етапом інституціоналізації антикорупційної політики в Україні та заклало підґрунтя для формування нових підходів до визначення кола суб'єктів, на яких поширюється дія антикорупційного законодавства, зокрема законодавець розширив перелік суб'єктів, діяльність яких може мати корупційні ризики за рахунок поширення вимог законодавства у сфері запобігання корупції на надавачів публічних послуг. Наведене новітнє законодавче положення безперечно потребує відповідного як теоретико-методологічного, так і організаційно-процедурного осмислення його ролі і значення у контексті єдиного державно-правового механізму запобігання корупції в умовах євроінтеграції України до ЄС.

Актуальність дослідження антикорупційної суб'єктності надавачів публічних послуг обумовлюється: по-перше, відсутність єдиного підходу щодо розуміння сутності антикорупційної суб'єктності, а також недостатня визначеність поняття «публічна послуга» як у доктрині, так і в національному законодавстві; по-друге, міжгалузевим характером окресленої проблематики

(питання антикорупційної суб'єктності надавачів публічних послуг знаходяться на межі адміністративного права, антикорупційного права, теорії держави і права, цивільного права, кримінального права та інших галузей); по-третє, трансформацією ролі держави у сучасному суспільстві, яка супроводжується поступовим розширенням кола суб'єктів, залучених до реалізації публічної влади, зокрема шляхом надання публічних послуг, що створює нові моделі взаємодії між державою, суспільством та приватними суб'єктами, у межах яких виникають додаткові корупційні ризики, що потребують належного правового регулювання.

За результатами проведення дисертаційного дослідження здобувачем сформульовано такі основні теоретичні положення, висновки і пропозиції:

Визначено, що публічна послуга – це діяльність уповноваженого суб'єкта, яка заснована на наявності власних або делегованих повноважень, має юридичну та/або соціальну значущість, обумовлену наявністю публічного інтересу, що спрямовано на адресне задоволення приватного інтересу фізичною або юридичної особи за її зверненням або без такого. Виокремлено такі ознаки публічної послуги, як: а) публічно-владний характер; б) спрямованість на задоволення приватного інтересу; в) надання за зверненням фізичних та юридичних осіб, або без такого; адресність; г) юридична значущість та/або соціальна значущість (здатність впливати на суспільство в цілому та впорядковувати суспільні відносини зокрема); д) обумовлена наявністю публічного інтересу.

Обґрунтовано, що під антикорупційною суб'єктністю слід розуміти особливу якісну характеристику правового статусу функціонерів та квазіфункціонерів публічного сектору, що має вираження в сукупності встановлених антикорупційним законодавством вимог, обмежень, заборон, обов'язків, гарантій та спеціальних прав, які покликані мінімізувати корупційні ризики, пов'язані з виконанням ними публічних функцій. Визначено, що антикорупційна суб'єктність окреслює не здатність суб'єкта у цілому бути учасником антикорупційних правовідносин, а специфічний режим «антикорупційного навантаження» її публічно-службового чи прирівняного до нього статусу. Встановлено, що антикорупційна суб'єктність не є різновидом загальної правосуб'єктності, а є спеціальною, функціонально обумовленою характеристикою правового становища певної групи суб'єктів, яка відображає спрямованість державної антикорупційної політики на підвищення доброчесності, підзвітності та прозорості осіб, наділених певним обсягом владних управлінських функцій. Визначено, що антикорупційна суб'єктність охоплює нормативно визначене коло осіб, на яких поширюється дія спеціальних антикорупційних обмежень, окреслене ч. 1 ст. 3 Закону «Про запобігання корупції»; комплекс позитивних обов'язків, які покладаються на коло суб'єктів, окреслене ч. 1 ст. 3 названого Закону; систему обмежень і заборон, передбачених для суб'єктів, визначених ч. 1 ст. 3 названого Закону, у поєднанні з гарантіями захисту прав окреслених суб'єктів.

З'ясовано, що з теоретико-правової точки зору надавачів публічних послуг доцільно аналізувати у трьох взаємопов'язаних вимірах: 1) як суб'єктів публічного управління у власному розумінні (класичні функціонери публічного сектору – органи державної влади, органи місцевого самоврядування та їх посадові особи); 2) як суб'єктів делегованих повноважень – приватних осіб, яким законом або на підставі договору доручено виконання публічно значущих функцій; 3) як учасників публічно-правових відносин, що здійснюють владні або квазівладні дії стосовно конкретних адресатів. Встановлено, що окреслений підхід сприяє розумінню надавачів публічних послуг як носіїв особливого публічно-службового чи квазіслужбового статусу, який об'єктивно породжує корупційні ризики й робить їх закономірним об'єктом спеціального антикорупційного регулювання. Визначено, що методологічно дослідження надавачів публічних послуг спирається передусім на системний, функціональний, інституційний та аксіологічний підходи. Обґрунтовано доцільність віднесення надавачів публічних послуг до квазіфункціонерів публічного сектору з огляду на природу правового статусу та зважаючи на обсяг і характер наданих публічно-владних повноважень.

Визначено, що положеннями чинного законодавства у сфері запобігання корупції закріплено відкритий перелік надавачів публічних послуг. Встановлено момент набуття та втрати антикорупційної суб'єктності кожним окремим представником надавачів публічних послуг, зокрема: (1) для більшості надавачів публічних послуг моментом набуття антикорупційної суб'єктності є набуття повноважень щодо надання публічних послуг; (2) втрата антикорупційної суб'єктності здебільшого пов'язується із припиненням повноважень щодо надання публічних послуг. Встановлено, що до переліку надавачів публічних послуг законодавством також віднесено уповноважених осіб або службових осіб Фонду гарантування вкладів фізичних осіб та державних реєстраторів. Обґрунтовано потребу доповнення пп. «б» п. 2 ч. 1 ст. 3 Закону «Про запобігання корупції» та розширення переліку надавачів публічних послуг шляхом включення до нього уповноваженої особи Фонду гарантування вкладів фізичних осіб. Визначено, що державні реєстратори за посадою є або державними службовцями, або посадовими особами місцевого самоврядування, або нотаріусами. Доведено недоцільність доповнення пп. «б» п. 2 ч. 1 ст. 3 Закону «Про запобігання корупції» та розширення переліку надавачів публічних послуг шляхом включення до нього державних реєстраторів.

Визначено, що під антикорупційним обмеженням слід розуміти встановлення законом або іншим нормативно правовим актом допустимих меж та умов поведінки визначених законодавством суб'єктів з метою протидії корупції, запобігання виникненню корупційних ризиків під час реалізації публічних (владних) управлінських функцій, та недопущення використання повноважень чи службових можливостей з метою задоволення приватних інтересів. Встановлено, що на надавачів публічних послуг поширюються обмеження, пов'язані із використанням службових повноважень чи свого становища, а також щодо одержання подарунків.

Обґрунтовано доцільність застосування щодо надавачів публічних послуг антикорупційних обмежень після припинення виконання повноважень, пов'язаних щонайменше із заборонаю розголошення інформації, яка стала відома у зв'язку із наданням публічних послуг. Встановлено доцільність поширення щодо окремих видів надавачів публічних послуг обмеження щодо сумісництва та суміщення з іншими видами діяльності нормами спеціального законодавства (приміром, нотаріусів, оцінювачів тощо).

Встановлено, що обмеження щодо використання службових повноважень та становища надавачами публічних послуг полягає у забороні використання службових повноважень, службового становища та пов'язаних із ними можливостей з метою одержання неправомірної вигоди або задоволення приватного інтересу. Доведено, що обмеження щодо використання службових повноважень та становища виступає підґрунтям для формування ціннісно-етичних орієнтирів у діяльності надавачів публічних послуг. Сформовано пропозиції щодо удосконалення актів законодавства, якими регулюється діяльність надавачів публічних послуг, заборонаю щодо використання службових повноважень та свого становища. Визначено особливості застосування обмеження щодо одержання подарунків відносно надавачів публічних послуг і запропоновано внесення змін до законодавства, яким врегульовано правовий статус кожного окремого виду надавачів публічних послуг.

Констатовано, що на надавачів публічних послуг поширюються вимоги Закону «Про запобігання корупції» щодо запобігання та врегулювання конфлікту інтересів. Окреслено перелік обов'язкових відомостей, які мають бути відображені у письмовому повідомленні про надходження пропозиції неправомірної вигоди або подарунка та повідомленні повідомлення про факт виявлення у службовому приміщенні майна, що може бути неправомірною вигодою або подарунку. Визначено, що у випадку виявлення майна, що може бути неправомірною вигодою, або подарунка, має бути складений акт. Висунуто пропозиції щодо форми та змісту акта про виявлення майна, що може бути неправомірною вигодою, або подарунка.

Визначено, що під конфліктом інтересів слід розуміти наявність у особи приватного інтересу у сфері, в якій вона виконує свої службові чи представницькі повноваження, який протирічить меті, з якою такі повноваження були надані, та обумовлює необ'єктивність або упередженість під час прийняття рішень, або вчинення чи невчинення дій під час виконання наданих повноважень. Встановлено, що чинним законодавством визначено два види конфлікту інтересів – потенційний та реальний. Окреслено перелік обов'язкових реквізитів повідомлення про конфлікт інтересів. Обґрунтовано доцільність поділу конфлікту інтересів на заходи самостійного та зовнішнього врегулювання конфлікту інтересів. Обґрунтовано, що застосування самостійних заходів врегулювання конфлікту інтересів є можливим лише за умови, коли приватний інтерес може бути реально, остаточно та об'єктивно усунутий самою особою, а факт такого усунення – належним чином підтверджений документально.

Встановлено, що стосовно надавачів публічних послуг неможливо беззастережно застосувати заходи зовнішнього врегулювання конфлікту інтересів. Адаптовано заходи зовнішнього врегулювання конфлікту інтересів до особливостей діяльності кожного окремого виду надавачів публічних послуг та запропоновано зміни до чинного законодавства.

Встановлено, що у випадку порушення вимог законодавства у сфері запобігання корупції, надавачі публічних послуг притягуються до юридичної відповідальності. Обґрунтовано, що юридичну відповідальність слід розглядати як багатокомпонентне явище, що поєднує у собі елементи правовідносин, обов'язку, санкції та державного примусу, а також враховує роль вини як необхідної умови її настання. Визначено, що за вчинення надавачем публічних послуг правопорушення, пов'язаного з корупцією, останній може бути притягнутий до кримінальної, адміністративної, дисциплінарної та цивільно-правової відповідальності.

Визначено, що підставою для притягнення до адміністративної відповідальності є вчинення адміністративного правопорушення. Встановлено, що надавачі публічних послуг можуть бути притягнуті до адміністративної відповідальності за правопорушення, пов'язані з корупцією, визначені ст.ст. 172-5 (порушення встановлених законом обмежень щодо одержання подарунків), 172-7 (порушення вимог щодо запобігання та врегулювання конфлікту інтересів), 172-9-2 (порушення законодавства у сфері оцінки впливу на довкілля) КУпАП.

Встановлено, що за вчинення правопорушення, пов'язаного з корупцією, надавачів публічних послуг може бути притягнуто до дисциплінарної відповідальності. Визначено, що дисциплінарна відповідальність є заходом впливу, націленим на підтримання трудової дисципліни та недопущення порушень законодавства під час виконання наданих повноважень. Обґрунтовано, що особливістю дисциплінарної відповідальності надавачів публічних послуг є наявність спеціального регулювання, яке є індивідуальним для кожного окремого виду надавачів публічних послуг.

Встановлено, що цивільно-правова відповідальність застосовується до надавачів публічних послуг за вчинення правопорушень, пов'язаних з корупцією, у порядку, визначеному Цивільним кодексом України. Обґрунтовано, що цивільно-правова відповідальність виступає механізмом забезпечення відшкодування шкоди, завданої рішеннями, діями чи бездіяльністю надавачів публічних послуг приватним суб'єктам та державі. Визначено, що притягнення надавачів публічних послуг до цивільно-правової відповідальності здійснюється у судовому порядку виключно у випадку, коли вчинене надавачем публічних послуг правопорушення, пов'язане з корупцією, мало наслідком завдання матеріальної чи моральної шкоди.

Структурно робота складається з анотації державною та англійською мовами, вступу, 3 розділів, що містять 10 підрозділів, висновків, списку використаних джерел та додатків.

Завершивши доповідь, здобувач відповів на запитання учасників засідання кафедри.

Сідор М.І.: Олено Віталіївно, як ви розмежуєте такі схожі поняття, як «правосуб'єктність» і «антикорупційна суб'єктність»?

Здобувач: Дякую за питання. На відміну від правосуб'єктності, антикорупційна суб'єктність позначає не здатність бути учасником правовідносин у сфері запобігання і протидії корупції, а поширення вимог антикорупційного законодавства та конкретних заходів запобігання корупції на конкретного суб'єкта. Означений підхід є виправданим з огляду на те, що вступати у правовідносини у сфері запобігання і протидії корупції може будь-яка фізична та юридична особа. Наприклад, фізичні особи, у випадку наявності у них достовірної інформації про вчинення корупційного або пов'язаного з корупцією правопорушення, можуть брати участь у правовідносинах у сфері запобігання корупції як викривачі. Так, Розділом VIII Закону «Про запобігання корупції» регулюються питання захисту викривачів, яким надаються додаткові права та гарантії у зв'язку із набуттям статусу викривача безпосередньо викривачу та його близьким особам. Окрім цього, фізичні особи можуть вступати у правовідносини у сфері запобігання корупції як особи, які пропонують, обіцяють або надають неправомірну вигоду функціонерам або квазіфункціонерам публічного сектору. Стосовно юридичних осіб слід зазначити, що вказані суб'єкти також можуть бути учасниками правовідносин у сфері запобігання і протидії корупції. Так, згідно з ч. 7 ст. 55 Закону «Про запобігання корупції», за ініціативою фізичних осіб, громадських об'єднань, юридичних осіб може проводитися громадська антикорупційна експертиза чинних нормативно-правових актів та проектів нормативно-правових актів. Відповідно, юридичні особи та громадські об'єднання можуть вступати у правовідносини у сфері запобігання і протидії корупції, зокрема як суб'єкти, які проводять антикорупційну експертизу.

Панфілов О.Є.: Олено Віталіївно, у продовження питання щодо сутності поняття «антикорупційна суб'єктність»: хотілося б уточнити її структурну побудову.

Здобувач: Дякую за питання. Структурно антикорупційна суб'єктність охоплює, по-перше, нормативно визначене коло осіб, на яких поширюється дія спеціальних антикорупційних обмежень (ч. 1 ст. 3 Закону «Про запобігання корупції»); по-друге, комплекс позитивних обов'язків (подання декларацій, ЗтВКІ, повідомлення про суттєві зміни в майновому стані тощо); по-третє, систему обмежень і заборон (щодо отримання подарунків, сумісництва, суміщення з іншими видами діяльності, спільної роботи близьких осіб) у поєднанні з гарантіями захисту прав зазначених осіб. Саме крізь призму антикорупційної суб'єктності має прояв специфіка правового статусу функціонерів та квазіфункціонерів публічного сектору порівняно з іншими суб'єктами права, для яких антикорупційні вимоги не мають системного, всеосяжного характеру. Таким чином, наявність антикорупційної суб'єктності зумовлює обов'язок особи дотримуватися визначених законодавством

антикорупційних стандартів поведінки та нести спеціальну юридичну відповідальність за їх порушення.

Закаленко О.В.: Олено Віталіївно! Мое запитання стосується поняття «публічні послуги», якому ви досить вірно приділили достатньо увагу у своїй дисертаційній роботі. Водночас, хотілося б уточнити питання щодо ознак публічних послуг, які дозволяють відокремити їх від інших суміжних понять, зокрема «адміністративних послуг»?

Здобувач: Дякую за питання. публічну послугу як особливий вид діяльності характеризують наступні ознаки: (1) публічно-владний характер (надання публічної послуги здійснюється на підставі наявності владних повноважень – власних або делегованих); (2) спрямованість на задоволення приватного інтересу (результат надання публічної послуги має на меті забезпечити реалізацію прав, свобод, законних інтересів та/або виконання обов'язків фізичних осіб, реалізацію прав, інтересів та/або обов'язків юридичних осіб); (3) надання за зверненням фізичних та юридичних осіб, або без такого; (4) адресність (тобто спрямованістю на конкретно визначену фізичну або юридичну особу); (5) юридична значущість (тобто здатність породжувати правові наслідки – бути підставою для виникнення, зміни, припинення права та/або обов'язку) та/або соціальна значущість (тобто здатність впливати на суспільство в цілому та впорядковувати суспільні відносини зокрема); (6) обумовлення наявністю публічного інтересу (перелік публічних послуг, які надаються, визначається з огляду на наявні потреби суспільства, задовольняючи важливі для великої кількості осіб інтереси та потреби).

Таким чином, на підставі виокремлених ознак, слід визначити публічну послугу як діяльність уповноваженого суб'єкта, яка заснована на наявності власних або делегованих повноважень, має юридичну та/або соціальну значущість, обумовлену наявністю публічного інтересу та спрямовану на адресне задоволення приватного інтересу фізичною або юридичної особи за її зверненням або без такого..

Білоус-Осінь Т.І.: Олено Віталіївно! У своїй доповіді ви достатньо уваги приділили питанню особливостей правової природи надавачів публічних послуг, які, за вашим тлумаченням, «не належать до класичних публічних службовців», тобто є квазіфункціонерами публічного сектору. У зв'язку із цим виникає запитання: у теорії службового права вважається, що державні службовці, відповідно, до своїх службових повноважень, призначені надавати фізичним та юридичним особам публічні послуги. Як ця позиція сприймається вами у контексті вашого дослідження?

Здобувач: Дякую за запитання. У своєму дослідженні я звертаю увагу на те, що публічні службовці (у т.ч. числі державні службовці) також є надавачами публічних послуг і виокремлюю їх в окрему категорію. З огляду на те, що цьому питанню приділено достатньо увагу в теорії і службового права, і адміністративного права, я практично зосередила увагу у дисертаційному дослідженні саме на надавачах публічних послуг, які не є публічними службовцями (значить – і державними службовцями).

Після відповідей на запитання учасників засідання кафедри з Висновком щодо дисертаційного дослідження виступив *науковий керівник* д.ю.н., професор *Л.Р. Біла-Тіунова*.

Під час підготовки дисертації О. Негара проявила себе як дисциплінованою, сумлінною, талановитою та ініціативною аспіранткою, здатною до активного наукового пошуку, вироблення нових наукових пропозицій, що ґрунтуються на класичних та сучасних правових теоріях і концепціях, а також продемонструвала аналітичні здібності, вміння надавати авторські пропозиції та відстоювати свою точку зору.

О. Негарою у повному обсязі освоєно встановлену освітньо-наукову програму підготовки доктора філософії. У відповідності до індивідуального навчального плану аспіранткою вивчено навчальні дисципліни, необхідні для здійснення наукових досліджень на належному рівні, зокрема застосування підходів та способів сучасної методології юриспруденції, критичного аналізу як наявних у науковій літературі позицій та думок, так і положень нормативно-правових актів, обґрунтування та доведення власних ідей, висновків, пропозицій та рекомендацій.

Згідно з індивідуальним планом наукової роботи аспіранта здобувачкою одночасно здійснювалося як підготовка та збір матеріалів (зокрема, наукових публікацій щодо предмету дослідження, практики державних органів щодо забезпечення антикорупційної правосуб'єктності надавачів публічних послуг різної видової приналежності, судової практики з розгляду та вирішення публічно-правових спорів у сфері публічних послуг) для здійснення дисертаційного дослідження, так і підготовка апробації отриманих результатів, зокрема участю в міжнародних науково-практичних конференціях. У результаті – аспіранткою у повному обсязі виконано вимоги індивідуального плану наукової роботи, а також підготовлено та опубліковано необхідну кількість публікацій у фахових виданнях України і публікацій апробаційного характеру. Основні теоретичні положення і висновки дисертації висвітлено у 9 наукових публікаціях, у т.ч. 3 – у наукових фахових виданнях, що входять до затвердженого МОН переліку, 6 – у тезах доповідей за матеріалами науково-практичних конференцій.

Вбачається за доцільне також зупинитися на відповідності виконаного дисертаційного дослідження встановленим стандартам академічної та професійної доброчесності. Дотримання здобувачкою академічної та професійної доброчесності на високому рівні засвідчується опрацюванням значної кількості джерел з теми дисертаційного дослідження (підтвердженням є кількість найменувань списків використаних джерел до розділів дисертації, з відповідними посиланнями в тексті роботи).

Дисертаційне дослідження О. Негари виконано на належному рівні, є самостійною завершеною науковою працею, основні результати, висновки та пропозиції якого характеризуються науковою новизною, теоретичним та практичним значенням. Рівень фахової підготовки і наукова кваліфікація Олени Віталіївни Негари відповідає усім вимогам, що пред'являються до здобувача

ступеня доктора філософії за спеціальністю 081 «Право», а її дисертаційне дослідження на тему: «Антикорупційна суб'єктність надавачів публічних послуг: теоретико-правова характеристика» може бути рекомендоване до захисту у разовій спеціалізованій вченій раді.

В обговоренні дисертаційного дослідження взяли участь зазначені присутні фахівці.

Доктор юридичних наук, проф., професор С.В. Ківалов, який відмітив високий науковий рівень здійсненого дисертаційного дослідження, його завершеність, комплексність, системність, а, головне, самостійність. Ознайомлення із змістом дисертації свідчить про повне розкриття здобувачкою теми дослідження, досягнення поставлених задач, а також формулювання наукових положень, висновків та практичних рекомендацій, які характеризуються науковою новизною та спрямовуються на удосконалення чинного законодавства як у сфері запобігання корупції, так і у сфері публічних послуг. Позитивним моментом роботи є відповідність теми дисертації плановій науково-дослідній темі Національного університету «Одеська юридична академія»: «Стратегія інтеграційного розвитку України: правовий та культурний вимір». У якості побажання слід звернути увагу на те, що автору варто було б більше уваги приділити зарубіжному досвіду регулювання антикорупційної суб'єктності надавачів публічних послуг. Вважаю, що дисертація Олени Негари на тему «Антикорупційна суб'єктність надавачів публічних послуг: теоретико-правова характеристика», яку подано на здобуття ступеня доктора філософії за спеціальністю 081 «Право», може бути рекомендованою до публічного захисту в разовій спеціалізованій вченій раді.

Доктор юридичних наук, доцент, процесор кафедри Г.М. Сарибаєва, яка зауважила, що дисертаційне дослідження Олени Негари присвячено досить актуальній тематиці дослідженню антикорупційної суб'єктності надавачів публічних послуг як самостійного об'єкта правового регулювання, її сутності, складових, особливостях нормативного забезпечення, основним напрямкам забезпечення дотримання антикорупційних обмежень надавачами публічних послуг. Цілком логічним та виваженим є дослідження юридичної відповідальності за вчинення правопорушень, пов'язаних корупцією. Досить цікавими є запропоновані авторкою висновки, переважна більшість із яких мають новітній характер для адміністративно-правової науки. Приємно вражають надані авторкою пропозиції щодо удосконалення чинного законодавства у досліджуваній сфері, які досить наочно презентовано авторкою у вигляді таблиці (Додаток Б). У якості зауваження слід зазначити, що авторка у ряді випадків дещо спрощено використовує науковий апарат без належного його уточнення, зокрема це стосується таких понять, як: «термін», «категорія», «поняття». У цілому, дисертаційна робота відповідає встановленим вимогам і може бути рекомендованою до захисту у разовій спеціалізованій вченій раді.

Кандидат юридичних наук, доцент, доцент кафедри О.В. Закаленко, яка відзначила, що вона звернула увагу на новітні положення дисертації, які характеризують дослідження як самостійне, закінчене, інноваційне та практико-

орієнтовне, що є досить важливим для наукових доробок. Зокрема, звертають на себе увагу положення про те, що: 1) під антикорупційною суб'єктністю слід розуміти особливу якісну характеристику правового статусу функціонерів та квазіфункціонерів публічного сектору, що має вираження в сукупності встановлених антикорупційним законодавством вимог, обмежень, заборон, обов'язків, гарантій та спеціальних прав, які покликані мінімізувати корупційні ризики, пов'язані з виконанням ними публічних функцій; 2) надавачів публічних послуг доцільно аналізувати у трьох взаємопов'язаних вимірах: а) як суб'єктів публічного управління у власному розумінні (класичні функціонери публічного сектору – органи державної влади, органи місцевого самоврядування та їх посадові особи); б) як суб'єктів делегованих повноважень – приватних осіб, яким законом або на підставі договору доручено виконання публічно значущих функцій; в) як учасників публічно-правових відносин, що здійснюють владні або квазівладні дії стосовно конкретних адресатів; 3) під конфліктом інтересів слід розуміти наявність у особи приватного інтересу у сфері, в якій вона виконує свої службові чи представницькі повноваження, який протирічить меті, з якою такі повноваження були надані, та обумовлює необ'єктивність або упередженість під час прийняття рішень, або вчинення чи невчинення дій під час виконання наданих повноважень.

Позитивно у цілому оцінюючи дисертаційне дослідження Олени Негари, слід вказати на деякі прогалини, зокрема: авторка у своїй роботі використовує поняття «обмеження» і «заборони», характеризуючи особливості антикорупційної суб'єктності надавачів публічних послуг. Як видається, їй варто було б приділити увагу співвідношенню названих понять, оскільки в теорії адміністративного права немає єдиної точки зору з цього питання. У цілому, дисертаційна робота є цікавою, актуальною, своєчасною і витребуваною, такою, що відповідає встановленим вимогам і може бути рекомендованою до захисту у разовій спеціалізованій вченій раді.

Кандидат юридичних наук, доцент, доцент кафедри А.Ю. Осадчий, який відмітив ступінь самостійності, завершеності, системності та новизни дисертаційної роботи, обґрунтованості сформульованих висновків та пропозицій. Звернув увагу на цінність запропонованих авторкою ряду понять: «антикорупційна суб'єктність», «антикорупційне обмеження», «конфлікт інтересів», які мають важливе теоретичне, нормативне та прикладне значення у сфері як запобігання корупції, так і в сфері публічних послуг. Варто погодитися з авторкою у тому, що публічна послуга – це діяльність уповноваженого суб'єкта, яка заснована на наявності власних або делегованих повноважень, має юридичну та/або соціальну значущість, обумовлену наявністю публічного інтересу, що спрямовано на адресне задоволення приватного інтересу фізичною або юридичною особою за її зверненням або без такого.

Важливим для теорії адміністративного права є звернення авторки до питання щодо юридичної відповідальності (дисциплінарної, адміністративної, цивільно-правової) і визначення нею зокрема того, що особливістю дисциплінарної відповідальності надавачів публічних послуг є наявність

спеціального регулювання, яке є індивідуальним для кожного окремого виду надавачів публічних послуг

Дисертація Олени Негари на тему «Антикорупційна суб'єктність надавачів публічних послуг: теоретико-правова характеристика» є завершеною науковою роботою, яка важливе і наукове, і нормотворче, і практичне значення і може бути рекомендованою до публічного захисту у разовій спеціалізованій вченій раді.

Кандидат юридичних наук, доцент, доцент кафедри Д.А. Козачук, яка відзначила досить високий рівень здійсненого дисертаційного дослідження, завершеність та обґрунтованість одержаних результатів, ґрунтовність наданих пропозицій щодо оновлення чинного законодавства, а також креативність здобувача зокрема у висловленні власної позиції щодо: теоретико-методологічної характеристики надавачів публічних послуг як суб'єктів, на яких поширюється антикорупційне законодавство; видів надавачів публічних послуг; особливостей нормативно-правового регулювання їх статусу. Заслуговує на схвалення звернення авторки до характеристики заходів запобігання корупційним та пов'язаним з корупцією правопорушенням надавачам публічних послуг, зокрема щодо: використання службового становища та повноважень; одержання подарунків. Водночас слід зауважити таке: мені, як процесуалісту цікаво було б побачити характеристики авторкою питання процедурного характеру досліджуваної проблематики, якому у наданій роботі приділено недостатньо уваги. Загалом слід зазначити, що дисертація Олени Негари на тему «Антикорупційна суб'єктність надавачів публічних послуг: теоретико-правова характеристика», подана на здобуття ступеня доктора філософії за спеціальністю 081 «Право» може бути рекомендованою до публічного захисту у разовій спеціалізованій вченій раді як наукова праця, яка відповідає основним вимогам, встановленим нормативно-правовими актами.

На основі результатів обговорення присутніх на засіданні вирішили запропонувати:

ВИСНОВОК

про наукову новизну, теоретичне та практичне значення дисертації Негари Олени Віталіївни на тему «Антикорупційна суб'єктність надавачів публічних послуг: теоретико-правова характеристика», поданої на здобуття ступеня доктора філософії з галузі знань 08 «Право» за спеціальністю 081 «Право»

Обґрунтування вибору теми дослідження. Сучасний етап розвитку української державності характеризується глибокими трансформаційними процесами, спрямованими на утвердження принципів верховенства права, демократичного врядування, відкритості та підзвітності суб'єктів владних повноважень та осіб, долучених до реалізації публічної влади. Одним із ключових викликів, що супроводжує ці процеси, залишається корупція як системне соціально-правове явище, що підриває ефективність діяльності

державного апарату, нівелює довіру громадян до інститутів влади та створює загрози національній безпеці. У цьому контексті особливого значення набуває формування та реалізація комплексної державної антикорупційної політики, яка передбачає не лише притягнення до відповідальності за вчинення корупційних правопорушень, але й створення ефективних механізмів запобігання появі корупційних проявів.

Прийняття у 2014 р. Закону-1700 стало визначальним етапом інституціоналізації антикорупційної політики в Україні та заклало підґрунтя для формування нових підходів до визначення кола суб'єктів, на яких поширюється дія антикорупційного законодавства, зокрема законодавець розширив перелік суб'єктів, діяльність яких може мати корупційні ризики за рахунок поширення вимог законодавства у сфері запобігання корупції на надавачів публічних послуг. Наведене новітнє законодавче положення безперечно потребує відповідного як теоретико-методологічного, так і організаційно-процедурного осмислення його ролі і значення у контексті єдиного державно-правового механізму запобігання корупції в умовах євроінтеграції України до ЄС. При цьому слід зазначити, що на теперішній час, незважаючи на нормативне закріплення факту поширення антикорупційного законодавства на надавачів публічних послуг як квазіфункціонерів публічного сектору, у вітчизняній юридичній науці відсутнім є комплексне та системне дослідження антикорупційної суб'єктності надавачів публічних послуг. Наявні дослідження здебільшого спрямовано на фрагментарний аналіз заходів запобігання корупції у діяльності окресленої групи квазіфункціонерів публічного сектору, зокрема на дослідженні окремих аспектів антикорупційного законодавства, адміністративно-правового статусу надавачів публічних послуг або загальних питань надання публічних послуг, залишаючи поза увагою взаємозв'язок між наданими публічно-владними управлінськими функціями, та корупційними ризиками, які у зв'язку із цим виникають.

Актуальність дослідження антикорупційної суб'єктності надавачів публічних послуг обумовлюється: по-перше, відсутністю єдиного підходу щодо розуміння сутності антикорупційної суб'єктності, а також недостатня визначеність поняття «публічна послуга» як у доктрині, так і в національному законодавстві; по-друге, міжгалузевим характером окресленої проблематики (питання антикорупційної суб'єктності надавачів публічних послуг знаходяться на межі адміністративного права, антикорупційного права, теорії держави і права, цивільного права, кримінального права та інших галузей); по-третє, трансформацією ролі держави у сучасному суспільстві, яка супроводжується поступовим розширенням кола суб'єктів, залучених до реалізації публічної влади, зокрема шляхом надання публічних послуг, що створює нові моделі взаємодії між державою, суспільством та приватними суб'єктами, у межах яких виникають додаткові корупційні ризики, що потребують належного правового регулювання.

Зв'язок роботи з науковими програмами, планами, темами. Дисертаційне дослідження виконано на кафедрі адміністративного і фінансового

права Національного університету «Одеська юридична академія» відповідно до плану наукових досліджень «Адміністративне, адміністративне процесуальне та фінансове право у людиноцентристському вимірі в цифрову еру» (на 2021–2025 рр.), що є складовою теми: «Стратегія інтеграційного розвитку України: правовий та культурний вимір» (державний реєстраційний номер 0116U001842).

Мета і завдання дослідження. Мета дисертаційного дослідження полягає у комплексній теоретико-правовій характеристиці сутності антикорупційної суб'єктності надавачів публічних послуг, визначенні особливостей їх правового статусу як суб'єктів, на яких поширюється дія антикорупційного законодавства, а також розроблення науково обґрунтованих пропозицій щодо вдосконалення правового регулювання заходів запобігання корупції у діяльності зазначеної групи суб'єктів. Досягнення поставленої мети зумовлює необхідність вирішення таких завдань:

визначити стан наукових досліджень антикорупційної суб'єктності надавачів публічних послуг;

здійснити теоретико-методологічну характеристику надавачів публічних послуг як суб'єктів, на яких поширюється дія законодавства у сфері запобігання корупції;

виокремити види надавачів публічних послуг відповідно до чинного законодавства;

охарактеризувати нормативно-правове регулювання антикорупційної суб'єктності надавачів публічних послуг;

встановити та охарактеризувати систему антикорупційних обмежень, що поширюються на надавачів публічних послуг;

охарактеризувати обмеження щодо використання службових повноважень та свого становища надавачами публічних послуг;

визначити обмеження щодо одержання подарунків надавачами публічних послуг;

виокремити та охарактеризувати заходи запобігання одержанню неправомірної вигоди або подарунка у діяльності надавачів публічних послуг;

визначити механізми врегулювання конфлікту інтересів у діяльності надавачів публічних послуг;

виокремити види та охарактеризувати особливості юридичної відповідальності надавачів публічних послуг за правопорушення, пов'язані з корупцією;

надати пропозиції щодо удосконалення чинного законодавства з питань антикорупційної суб'єктності надавачів публічних послуг.

Об'єктом дослідження є запобігання корупції в Україні як правове явище.

Предметом дослідження є антикорупційна суб'єктність надавачів публічних послуг.

Методи дослідження. Методологічною основою дисертаційного дослідження є система підходів, принципів і методів наукового пізнання. Комплексний метод забезпечив поєднання різних наукових підходів і став

основою використання інших методів у всіх розділах дисертації, що дозволило дослідити антикорупційну суб'єктність надавачів публічних послуг як багатовимірне правове явище. Діалектичний метод застосовано у всіх розділах для всебічного дослідження антикорупційної суб'єктності у її розвитку, взаємозв'язку з трансформаціями публічного управління, розширенням кола суб'єктів антикорупційного законодавства та змінами у сфері надання публічних послуг. Системний метод (системно-структурний і системно-функціональний) використано у п.п. 1.2, 1.4, 2.1, 3.2 для аналізу антикорупційної суб'єктності як цілісної системи, що включає суб'єктний склад, права, обов'язки, обмеження, заборони та механізми їх забезпечення. Функціональний метод застосовано у п.п. 1.2, 2.1, 3.2 для визначення функцій надавачів публічних послуг у системі публічного управління, а також ролі антикорупційних обмежень у забезпеченні доброчесності їх діяльності. Діяльнісний метод використано у п.п. 2.1–2.3, 3.1–3.3 для дослідження практичної діяльності надавачів публічних послуг у контексті дотримання антикорупційних обмежень, запобігання корупційним правопорушенням та реалізації антикорупційних механізмів. Метод науковості забезпечив узагальнення понятійного апарату та формування авторських дефініцій, зокрема категорій «антикорупційна суб'єктність» і «надавач публічних послуг» у п.п. 1.1–1.2. Метод історизму застосовано у п. 1.1 для аналізу еволюції наукових підходів до розуміння антикорупційної суб'єктності та розвитку правового регулювання у сфері запобігання корупції. Герменевтичний метод використано у п.п. 1.2, 1.4, 2.1–2.3 для тлумачення норм Закону України «Про запобігання корупції» та інших нормативно-правових актів, що регулюють діяльність надавачів публічних послуг. Аксиологічний (ціннісний) метод застосовано у п.п. 1.2, 2.1, 3.1 для дослідження антикорупційних обмежень крізь призму принципів доброчесності, прозорості, підзвітності та верховенства права. Метод конкретності використано у п.п. 2.1–2.3 для детального аналізу окремих видів антикорупційних обмежень (щодо використання повноважень, одержання подарунків тощо) та практики їх застосування. Метод плюралізму забезпечив використання різних доктринальних підходів до визначення понять «публічна послуга» та «антикорупційна суб'єктність» у п.п. 1.1, 1.2. Синергетичний метод застосовано у п.п. 2.2, 3.2 для дослідження взаємодії різних елементів антикорупційного механізму, зокрема обмежень, заборон, обов'язків і гарантій. Методи аналізу та синтезу використано у всіх розділах для виокремлення ознак антикорупційної суб'єктності, дослідження структури правового статусу надавачів публічних послуг та формування узагальнених висновків. Методи індукції та дедукції застосовано при формулюванні висновків до розділів і загальних висновків дисертації, а також при побудові теоретичних узагальнень. Метод прогнозування використано у п.п. 2.3, 3.1, 3.2 при формулюванні рекомендацій щодо подальшого розвитку антикорупційного законодавства та підвищення ефективності його застосування. Формально-юридичний метод застосовано у всіх розділах для аналізу норм чинного законодавства, визначення їх змісту,

виявлення прогалин і колізій, а також обґрунтування пропозицій щодо їх усунення.

Науково-теоретичне підґрунтя дисертації становлять наукові праці таких провідних фахівців, як: Т. Аверочкіна, К. Афанасьєв, О. Банчук, Н. Берлач, Л. Біла-Тіунова, Н. Вапнярчук, В. Венедиктов, М. Веселов, Б. Витвицький, А. Габуда, О. Гладун, К. Годуєва, К. Данченко, Ю. Дрофич, В. Жонокуй, З. Загиней, І. Задоя, Д. Калаянов, І. Канзафарова, Б. Карнаух, С. Ківалов, Т. Ківалова, О. Клок, Т. Коломоєць, В. Колпаков, Д. Корецька-Шукєвіч, Л. Ладіна, Є. Легеза, Т. Лебедева, Д. Лук'янець, В. Луць, І. Магновський, А. Машков, В. Образцова, С. Олейников, О. Панфілов, В. Пацкан, Г. Писаренко, В. Примак, П. Рабінович, С. Рошупкін, О. Світличний, О. Стець, А. Стрельников, В. Тимошук, О. Тодошак, В. Франчук, Є. Фролова, М. Хавронюк, О. Хамходера, С. Чаусовська, Ю. Шиндель та ін.

Нормативну основу дослідження становлять акти національного законодавства України у сфері запобігання корупції, що визначають засади функціонування публічної влади, правовий статус суб'єктів, на яких поширюється дія антикорупційного законодавства, особливості діяльності надавачів публічних послуг, зміст антикорупційних обмежень, порядок ЗтВКІ, а також підстави та види юридичної відповідальності за правопорушення, пов'язані з корупцією.

Емпіричну базу дослідження становлять узагальнення практики, звіти НАЗК, судові рішення.

Наукова новизна полягає у комплексному теоретико-правовому дослідженні антикорупційної суб'єктності надавачів публічних послуг, визначенні її змісту, структури, особливостей правового регулювання, а також обґрунтуванні напрямів удосконалення антикорупційного законодавства у відповідній сфері. У межах здійсненого дослідження сформульовано низку нових наукових положень і висновків:

уперше:

визначено, що антикорупційна суб'єктність є особливою якісною характеристикою правового статусу функціонерів і квазіфункціонерів публічного сектору, що має вираження у сукупності встановлених антикорупційним законодавством обмежень, заборон, обов'язків, гарантій і спеціальних прав, спрямованих на мінімізацію корупційних ризиків при здійсненні публічно значущих функцій;

доведено, що антикорупційна суб'єктність не є різновидом правосуб'єктності, а має самостійний спеціально-правовий характер;

обґрунтовано концепцію «антикорупційного навантаження» правового статусу, відповідно до якої антикорупційна суб'єктність визначається обсягом покладених на неї антикорупційних вимог та обмежень, а не здатністю особи бути учасником правовідносин;

визначено поняття «публічна послуга» як діяльність уповноваженого суб'єкта, яка: здійснюється на підставі власних або делегованих повноважень, має юридичну та/або соціальну значущість, є обумовленою публічним

інтересом, є спрямованою на адресне задоволення приватного інтересу фізичної чи юридичної особи;

виявлено проблему множинної антикорупційної суб'єктності однієї особи у випадку одночасного підпадання під декілька пунктів ст. 3 Закону-1700 та обґрунтовано необхідність її нормативного врегулювання;

удосконалено:

наукові підходи щодо визначення сутності публічних послуг, зокрема характеристики таких, як: інституційного, функціонального та фінансового підходів та обґрунтування необхідності їх комплексного поєднання;

класифікацію надавачів публічних послуг як суб'єктів антикорупційного законодавства з урахуванням функціонального критерію здійснення публічно значущих повноважень;

набули подальшого розвитку:

положення щодо поширення антикорупційного законодавства на суб'єктів, які не є класичними функціонерами публічного сектору, але здійснюють публічно-владні управлінські функції;

відмежування публічних послуг від таких суміжних категорій, як: «послуги» та «адміністративні послуги»;

теоретичні засади застосування антикорупційних обмежень, зокрема щодо використання службових повноважень, одержання подарунків та врегулювання конфлікту інтересів у діяльності надавачів публічних послуг;

наукові підходи щодо аналізу корупційних ризиків у діяльності надавачів публічних послуг, з урахуванням їх функціональної ролі у механізмі реалізації прав і свобод;

положення щодо удосконалення антикорупційного законодавства, спрямованого на підвищення ефективності правового регулювання діяльності надавачів публічних послуг;

запропоновано зміни і доповнення до Законів: «Про аудит фінансової звітності та аудиторську діяльність», «Про нотаріат», «Про органи та осіб, які здійснюють примусове виконання судових рішень і рішень інших органів», «Про оцінку майна, майнових прав та професійну оціночну діяльність в Україні», «Про судову експертизу», «Про наукову і науково-технічну експертизу», «Про оцінку впливу на довкілля», «Про порядок вирішення колективних трудових спорів (конфліктів)», «Про третейські суди», Кодекс України з процедур банкрутства, Положення про трудовий арбітраж, Положення про експерта та експертну групу Національного агентства із забезпечення якості вищої освіти.

Практичне значення одержаних результатів. Обґрунтовані та сформульовані у дисертації висновки і рекомендації можуть бути використаними у:

науково-дослідній діяльності – для подальшої розробки наукових проблем, пов'язаних з визначенням: антикорупційної суб'єктності як самостійної категорії адміністративного права; доктрини правового статусу надавачів публічних послуг; концепції квазіфункціонерів публічного сектору; наукових підходів до сутності публічних послуг та їх співвідношення з адміністративними послугами;

змісту антикорупційних обмежень, заходів запобігання корупції, їх застосування; теоретичних основ притягнення функціонерів та квазіфункціонерів публічного сектору до відповідальності за правопорушення, пов'язані з корупцією;

законотворчій діяльності – для вдосконалення антикорупційного законодавства, насамперед Закону «Про запобігання корупції», та нормативно-правових актів, якими врегульовано правовий статус та засади діяльності надавачів публічних послуг. Запропоновані положення можуть бути використані при підготовці змін до законів, підзаконних нормативно-правових актів, державних програм і стратегій у сфері антикорупційної політики;

правозастосовній діяльності – для удосконалення практичної діяльності НАЗК; судових органів; органів виконавчої влади та місцевого самоврядування; суб'єктів, уповноважених на надання публічних послуг;

навчальному процесі – при викладанні таких навчальних дисциплін, як: «Адміністративне право», «Запобігання та протидія корупції в Україні», «Публічна служба в Україні», «Право в публічному управлінні»; для підготовки монографій, підручників, навчальних та навчально-методичних посібників, практикумів із зазначених дисциплін.

Публікації. Основні теоретичні положення і висновки дисертації викладено у 9 публікаціях, у т.ч.: 3 – у наукових фахових виданнях, що входять до затвердженого МОН України переліку, 6 – у тезах доповідей за матеріалами науково-практичних конференцій.

Список публікацій здобувача за темою дисертації та відомості про апробацію матеріалів дисертації:

Статті в наукових фахових виданнях України

1. Негара О.В. Заходи запобігання корупції у діяльності надавачів публічних послуг. *Нове українське право*. 2025. № 5. С. 181–191. DOI: <https://doi.org/10.51989/NUL.2025.5.25>.

2. Негара О.В. До питання антикорупційної суб'єктності аудиторів як надавачів публічних послуг. *Правові новели*. 2026. № 28. С. 199–207. DOI: <https://doi.org/10.32782/ln.2026.28.25>.

3. Негара О.В. До питання антикорупційної суб'єктності нотаріусів як надавачів публічних послуг. *Юридичний електронний науковий журнал*. 2026. № 4. С. 144–148. DOI: <https://doi.org/10.32782/2524-0374/2026-4/31>.

Наукові праці, які засвідчують апробацію матеріалів дисертації:

1. Негара О.В. Суб'єктна асистемність квазіфункціонерів публічного сектору (у контексті протидії корупції). *Priority directions of science and technology development*: матеріали VI Міжнар. наук.-практ. конф. (Київ, 20–22 лют. 2021 р.). Київ, 2021. С. 927–934.

2. Nehara O.V. Inhomogeneity of anti-corruption subjectivity of evaluators and experts. *Сучасні тенденції розвитку законодавства України в контексті проведення державних реформ*: матеріали Міжнар. наук.-практ. конф. (м. Чернівці, 04 берез. 2021 р.) / відп. ред. Т.А. Латковська; МОН України, Чернівець. юрид. ін-т Нац. ун-ту «Одес. юрид. акад.». Чернівці, 2021. С. 121–123.

3. Негара О.В. До питання тлумачення терміна «публічна послуга». *Європейські орієнтири розвитку України в умовах війни та глобальних викликів XXI століття: синергія наукових, освітніх та технологічних рішень*: у 2 т.: матеріали Міжнар. наук.-практ. конф. (м. Одеса, 19 травня 2023 р.) / за заг. ред. С.В. Ківалова. Одеса: Видавництво «Юридика», 2023. Т. 2. С. 75–78.

4. Негара О.В. Неоднорідність антикорупційної суб'єктності оцінювачів та експертів. *Європейські орієнтири розвитку України: науково-практичний вимір в умовах воєнних викликів*: матеріали Міжнар. наук.-практ. конф. (Одеса, 26 квіт. 2024 р.) / за заг. ред. С.В. Ківалова ; відп. за вип. М.Р. Аракелян. Одеса, 2024. С. 70–72.

5. Негара О.В. Сегментування статусів незалежних посередників і членів трудового арбітражу (для антикорупційних цілей). *Європейські орієнтири розвитку України: нові виміри у воєнний час*: матеріали Міжнар. наук.-практ. конф. (м. Одеса, 16 трав. 2025 р.): у 2 т. Одеса, 2025. Т. 1. С. 75–78. URL: <https://hdl.handle.net/11300/30761>.

6. Негара О.В. Правове регулювання антикорупційної суб'єктності надавачів публічних послуг. *Соціально-політична та правова система України в цифрову епоху: сучасні виклики*: матеріали Міжнар. наук.-практ. конф. (м. Одеса, 22 квітня 2026 р.). Одеса: Фенікс, 2026. Т. 1. С. 82–85. URL: <https://doi.org/10.32837/11300.32991/>

Характеристика особистості здобувача. Негара Олена Віталіївна має повну вищу юридичну освіту. У 2022 році закінчила Національний університет «Одеська юридична академія» та здобув кваліфікацію: ступінь вищої освіти «Магістр», спеціальність «Право». За час навчання в академії проявляла інтерес до наукової діяльності, що знайшло своє відображення в тому, що протягом 2017-2022 рр. була 5-ть раз визнана переможцем Всеукраїнського конкурсу студентських наукових робіт (з спеціальностей «Право» і «Службове право»). У 2022 році вступила до аспірантури на денну форму навчання Національного університету «Одеська юридична академія». За час навчання в аспірантурі проявила себе як активна, дисциплінована, старанна та ініціативна аспірантка.

Оцінка мови та стилю дисертації. Дисертація написана сучасною науковою мовою, стиль викладання відповідає прийнятному у науковій літературі й забезпечує легкість та доступність сприйняття наукових положень, висновків і рекомендацій дисертаційного дослідження.

Відповідність дисертації вимогам Порядку присудження ступеня доктора філософії та скасування рішення разової спеціалізованої вченої ради закладу вищої освіти, наукової установи про присудження ступеня доктора філософії, затвердженого постановою Кабінету Міністрів України від 12.01.2022 р. № 44.

Дисертація відповідає вимогам Порядку присудження ступеня доктора філософії та скасування рішення разової спеціалізованої вченої ради закладу вищої освіти, наукової установи про присудження ступеня доктора філософії, затвердженого постановою Кабінету Міністрів України від 12.01.2022 р. № 44.

Загальний висновок. Враховуючи викладене вважаємо, що за актуальністю, ступенем новизни, обґрунтованістю, науковою та практичною цінністю здобутих результатів дисертація Негари Олени Віталіївни на тему «Антикорупційна суб'єктність надавачів публічних послуг: теоретико-правова характеристика» відповідає спеціальності 081 «Право», вимогам Порядку підготовки здобувачів вищої освіти ступеня доктора філософії та доктора наук у закладах вищої освіти (наукових установах), затвердженого Постановою Кабінету Міністрів України від 23 березня 2016 р. № 261 (зі змінами від 03.04.2019 р., № 283), Вимогам до оформлення дисертації, затвердженими наказом Міністерства освіти і науки України від 12 січня 2017 р. № 40 (зі змінами від 31.05.2019 р. № 759) та Порядку присудження ступеня доктора філософії та скасування рішення разової спеціалізованої вченої ради закладу вищої освіти, наукової установи про присудження ступеня доктора філософії, затвердженого Постановою Кабінету Міністрів України від 12.01.2022 р. № 44 та рекомендується до захисту на здобуття ступеня доктора філософії з **галузі знань 08 «Право» за спеціальністю 081 «Право».**

У результаті відкритого голосування учасники засідання кафедри в кількості **11 осіб** подали голоси «за» (науковий керівник не голосував). Ніхто із учасників засідання кафедри не проголосував «проти» рекомендації дисертаційної роботи Негари Олени Віталіївни до захисту в разовій спеціалізованій вченій раді.

УХВАЛИЛИ:

1. Затвердити Висновок про наукову новизну, теоретичне та практичне значення результатів дисертації Негари Олени Віталіївни на тему «Антикорупційна суб'єктність надавачів публічних послуг: теоретико-правова характеристика», представленій на здобуття ступеня доктора філософії за спеціальністю 081 «Право».

2. Констатувати, що за актуальністю, ступенем новизни, обґрунтованістю, науковою та практичною цінністю здобутих результатів дисертація Негари Олени Віталіївни відповідає спеціальності 081 «Право» та вимогам Порядку підготовки здобувачів вищої освіти ступеня доктора філософії та доктора наук у вищих навчальних закладах (наукових установах), затвердженого Постановою Кабінету Міністрів України від 23 березня 2016 року № 261 (зі змінами і доповненнями від 03 квітня 2019 року № 283), Порядку присудження ступеня доктора філософії та скасування рішення разової спеціалізованої вченої ради закладу вищої освіти, наукової установи про присудження ступеня доктора філософії, затвердженого Постановою Кабінету Міністрів України від 12.01.2022 р. № 44.

3. Рекомендувати дисертацію Негари Олени Віталіївни на тему «Антикорупційна суб'єктність надавачів публічних послуг: теоретико-правова характеристика» до захисту на здобуття ступеня доктора філософії у разовій спеціалізованій вченій раді за спеціальністю 081 «Право».

4. Запропонувати Вченій раді склад разової спеціалізованої вченої ради для проведення публічного захисту:

Голова ради –

1. Аверочкина Тетяна Володимирівна, д.ю.н., професор, завідувач лабораторії кафедри морського, митного та інформаційного права Національного університету «Одеська юридична академія»;

Рецензенти:

2. Фролова Євгенія Ігорівна, к.ю.н., доцент, доцент кафедри адміністративістики Національного університету «Одеська юридична академія»;

3. Стрельников Андрій Вікторович, к.ю.н., доцент, доцент кафедри адміністративістики Національного університету «Одеська юридична академія»;

Офіційні опоненти:

4. Калаянов Дмитро Петрович, д.ю.н., професор, професор кафедри адміністративно-правових дисциплін Одеського державного університету внутрішніх справ;

5. Задоя Іванна Іванівна, к.ю.н., доцент, завідувач кафедри загальноправових дисциплін Національного університету «Одеська морська академія».

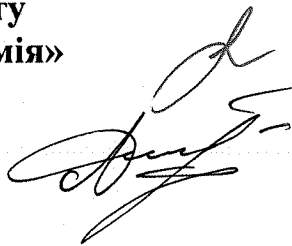
Результати голосування присутніх на засіданні докторів та кандидатів наук за профілем поданої на розгляд дисертації: за – 11; проти – немає; утримались – немає.

Головуюча на засіданні:

**Канд. юрид. наук, доц., доцент кафедри
адміністративістики
Національного університету
«Одеська юридична академія»**

Діана КОЗАЧУК

Секретар

Анна ТУРМІЛО